

עפ"ת (מרכז) 45414-03-24 - ברוריה פדידה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 45414-03-24 - ברוריה פדידה נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 45414-03-24

ברוריה פדידה

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[11.11.2024]

כבוד השופט עמית אחיקם סטולר

ע"י ב"כ עוה"ד יחיאל לאמש

ע"י ב"כ עוה"ד קדאן מפרקליטות מחוז מרכז (פלילי)

פסק דין

בפני ערעור על גזר הדין של בית משפט לתעבורה בפת תקווה ת"ד 1888-01-23 מיום 05.02.2024 (כבוד השופט עמית בר), בו הורשעה על פי הודאתה המערערת בעבירה של נהיגה בקלות ראש וזאת בניגוד לסעיף 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"). על המערערת נגזרו העונשים הבאים: 45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שלוש שנים; פסילה בפועל מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 13 חודשים; פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים; פיצוי בסך של 5,000 ₪.

הערעור מופנה כנגד חומרת העונש. לטענתה, לאור העובדה - שלקחה אחריות בהזדמנות ראשונה, הודתה בביצוע העבירה ואף הביעה צער עמוק, בנוסף לכך עסקינן ברשלנות ברף הנמוך. המערערת עמדה להיכנס לחנייה איבדה את השליטה על רכבה - היה על בית משפט קמא לקבוע מתחם עונש נמוך יותר מזה שנקבע על ידי בית משפט קמא, ולמקמה במקום נמוך יותר בתוך המתחם.

לטענת המשיבה אין בגזר הדין חריגה מרמת הענישה המקובלת בהתאם לנסיבותיו של תיק זה ולכן אין מקום להתערב בגזר הדין.

כתב האישום

כתב האישום מייחס למערערת כי בתאריך 29.07.2023, נהגה בעיר רחובות והתקרבה לפנייה ימינה לחנייה הממוקמת בסמוך למסעדה. באותה עת, מימין לכיוון נסיעת המערערת, הלכה על המדרכה הולכת רגל. המערערת נהגה בקלות ראש בכך שבמהלך פנייתה ימינה לחניה, איבדה שליטה על רכבה, עלתה עם רכבה על המדרכה ופגעה בהולכת רגל. כתוצאה מהתאונה, נחבלו בגופן המערערת והולכת הרגל (ילידת 1938), חבלות של ממש. הולכת הרגל נותחה ואושפזה למשך שלושה חודשים בבית חולים ולאחר מכן אושפזה בבית חולים גריאטרי שיקומי למשך 15 ימים. בנוסף לכך נזק לכלי הרכב, לתמרור במקום, לעמוד תאורה ולחלונות המסעדה הסמוכה. המערערת הואשמה בסעיפי אישום הבאים: נהיגה בקלות ראש וגרימת תאונת דרכים - עבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה + סעיף 38(2) לפקודת התעבורה. כמו כן, הואשמה המערערת בהתנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה. הכרעת הדין של בית משפט קמא

במסגרת הכרעת הדין של בית משפט קמא, המערערת טענה כי מדובר באיבוד שליטה רגעי בלבד. התאונה לא נגרמה בשל אי ציות לחוקי התנועה, אלא נסיעה איטית. כמו כן, המערערת הבהירה שאינה מקלה ראש והיא מצרה על שארע, אך יש להסתפק בעונש ברף הנמוך. מטעם המשיבה העידו שני עדי תביעה - בתה של הולכת הרגל שהעידה שלפני התאונה אימה הייתה אישה עצמאית ובריאה. בנוסף, העיד בעלה של הולכת הרגל, שהיה עימה בזמן התאונה. המשיבה ביקשה מבית משפט קמא לגזור על המערערת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, באופן שהמאסר לא יפחת משלושה חודשים, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ל-24 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. לדברי המשיבה, עד היום הולכת הרגל לא מסוגלת לשוב וללכת. בית המשפט קבע בגזר הדין כי הערכים המוגנים שנפגעו הם הגנה על שלום הציבור, הגנה על חיי אדם ושלמות הגוף. בית משפט קמא ציין כי גם במקרים בהם אין קורבנות בנפש בשל תאונות דרכים, אלא חבלות ופציעות קשות - עדיין לענישה הולמת יש מקום חשוב. כמו כן, בית המשפט שקל את מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת הנזק שנגרם להולכת הרגל כתוצאה מהתאונה, וזאת כפי שיש לעשות בעבירות של תאונות דרכים. בית משפט קמא הכריע כי באשר לנזק שנגרם להולכת הרגל, מידת הפגיעה הינה ברף בגבוה. לעומת זאת, מידת הפגיעה בערכים המוגנים והנסיבות הקשורות לעבירה, מידת הרשלנות הינה ברף הבינוני-נמוך. לבסוף קבע בתי משפט קמא כי המערערת לא נהגה באופן פזיז ומדובר באירוע של אבדן שליטה תוך כדי כניסה לחניה. אולם, הפגיעה ארעה על המדרכה, קרי במקום שרכבים אינם צריכים להיות, אלא רק הולכי רגל. לפיכך, יש חומרה נוספת בערך המוגן. נימוקי הערעור

1. המערערת סבורה כי שגה בית משפט קמא כאשר דחה את המלצת שירות המבחן שהמליץ על 100 שעות של"צ, וחלף זאת השית על המערערת מאסר בפועל בן 45 ימים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

2. לטענת המערערת אכן מדובר בתוצאות קשות, אך עם זאת המערערת לקחה אחריות כבר מהשלב הראשון, הודתה בביצוע עבירה ואף הביעה צער כנה כלפי המעורבים. לדידה, רף הרשלנות במקרים דומים הם מן הנמוכים שיש ואין מדובר ברשלנות מהרף הגבוה. שגה בית המשפט שהשית עליה מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ופסילה ממושכת למשך 13 חודשים.
3. בית משפט קמא שגה כאשר ביסס את מסקנתו באשר לרף הרשלנות על סמך קביעתו כי המערערת נסעה על המדרכה. מצפייה בסרט עולה כי אין מדובר בנסיעה על מדרכה כפי שתיאר זאת בית משפט קמא.
4. טעה בית משפט קמא הן באשר למתחם שקבע והן באשר למיקומה של המערערת באותו מתחם- בית משפט קמא עשה מעין פיצול מלאכותי לעניין רף הענישה. לטענתה, תוצאות המקרה הינן תולדה של מזל ומקריאות וללא קשר לחומרת ההתנהגות הפסולה או העבריינית. המתחם כמתחם ענישה שתכליתו הרתעת הרבים, עוסק אך ורק בהתנהגות הפסולה ואילו התוצאה היא שקובעת את סוג העבירה המיוחסת.
5. שגה בית משפט קמא בחר להתייחס לעבירות שהתיישנו כאשר ציין שתי עבירות ישנות המיוחסות למערערת.
6. לבסוף מציינת המערערת את נסיבותיה האישיות וביניהם את העובדה שהוריה סיעודיים והיא אחראית על טיפולם. הכרעה
- לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בגזר הדין.
- כידוע, ההלכה היא שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית, למעט מקרים חריגים שבהם הטילה הערכאה הדיונית עונש החורג מרמת הענישה המקובלת, באופן קיצוני במקרים דומים. לעניין זה, ראו ע"פ 6681/09 אלחטיב נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 13.1.10); ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.4.09) והפסיקה שהובאה שם, ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29/1/09), ע"פ 7439/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 4/3/09), ע"פ 5236/05 עמאשה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 4/3/09).
- פסק דנו של בית משפט קמא מפורט כדבעי. במקרה דנן לא הייתה חריגה מרף הענישה המקובל, הן לעניין מתחם הענישה והן לעניין מיקומה של המערערת בתוך המתחם.
- אין המדובר בכח עליון אשר הביא לתאונה ולתוצאות הקשות, אלא חוסר תשומת לב רגעית שתוצאתה הייתה הרת אסון. המדרכה היא מבצרו של הולך הרגל ולכן כל אימת שהולך רגל נפגע כשהוא הולך על מדרכה אין זאת כי מי שנהג ברכב הפוגע פעל או חדל שלא כדין.
- בית משפט קמא רשאי לסטות מהמלצת שירות המבחן כפי שצוין והובהר לצדדים בפרוטוקול (ר' הפרוטוקול מיום 7/6/23)
- התוצאה היא שלא מצאתי כל פגם בפסק דינו של בית משפט קמא שמושגת על אדנים איתנים ולפיכך דין הערעור להידחות.
- הערעור נדחה אפוא.
- הצדדים יעבירו לבית המשפט בתוך 14 יום מהיום, הודעה מוסכמת, בתיאום עם הממונה, בדבר תחילת עבודות השירות.
- ניתן היום, י' חשוון תשפ"ה, 11 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.